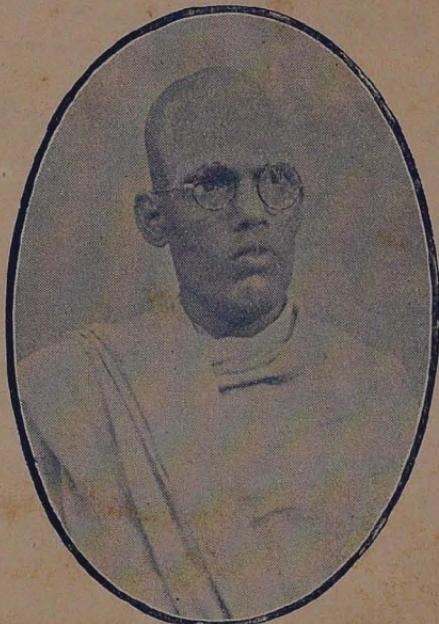

தமிழ்த்தாய் வாழ்க.

சமஸ்தரன்

தமிழ் அன்பர்கள் முதல் மகாநாடு

புதுக்கோட்டை.

மகாநாட்டு அக்ராசனர்
திரு சுழுத்து சிவானந்த அடிகள் பி. ஏ.
அவர்களின்

தலைமைப் பிரசங்கம்.

எவ்வரைச் செய்யப்படும் பங்குணிமீ 18ட (31-3-38)

“தமிழாலயம்”

புதுங்கோட்டை.

1938

தமிழ் மக்களாகிய நாம் பலப்பல சாகியினராய், பலப்பல சமயத்தவராய், பலப்பல கொள்கையினராய்ப் பிரிந்து பிளவு பட்டுக்

இம்
தமிழ்தாய் வாழ்க.

புதுக்கோட்டை
“ தமிழரலயம் ”
முதலாவது மாநாடு.

மாநாட்டுத் தலைவர்,
கருவுர்
உயர் திரு. சமுத்துச் சிவானந்த அடிகள், B. A;
அவர்களின்
தலைமைப் பேருரை.

அன்பும் அறிவும் நிறைந்த தமிழ்ப் பேருமக்களே !

நமது அமிழ்தினுமினிய அருங் தமிழைப் போற்றி வளர்ப்பான் வேண்டி ஈண்டு நிறுவப்பெறும் “ தமிழ் வளர் நிலையம் ” எனும் பேரவையின் முதலாவது மாநாட்டுக் கெரண்டாட்டத்திற்கு என்னைத் தலைவராக இருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்ட வரவேற்புக் கழகத்தினர்கட்கும், மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கட்கும் என் நன்றி உரியதாகும்.

தொடக்க மீறற தொன்மொழியாங் தமிழ்மொழியைப் பற்றிச் சொற்பொழி வொன்று நிகழ்த்த வேண்டுமென்று இக்கழக அனபர்களால் இடப்பெற்ற பெரும் பணியை மேற்கொண்டு, என் அறிவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் எட்டிய அளவிற்குச் சிறிது நேரம் பேச விழுகின்றேன்.

அன்பர்களே ! எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அருட்டுலை கொண்டு, வேற்றுமை மலிந்துள்ள நான் தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் கல்வி, அறிவு, கேள்விகளால் மேன்மையுறச்செய்து, இன்ப வாழ்க்கையிற் றினைத்திருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதே இந் நிலையத்தை நிறுவப் புகுவதன் நோக்கமாகும். அங்ஙனம் ஒன்றுபடச் செய்வதற்குக் கருவியாய் உள்ளது யாது என்பதை முதற்கண் ஆராய்வாம்.

தமிழ் மக்களாகிய நாம் பலப்பல சாதியினராய், பலப்பல சமயத்தவராய், பலப்பல கொள்கையினராய்ப் பிரிந்து பினாவு பட்டுக்

கிடக்கிறோம். ஒருமைப் பாட்டுக்கு வழியுமன்டோ என்று சிலர் வினவலாம்; சிலர் கருதலாம். இவ் வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் கடந்து நின்று, நம் அனைவரையும் ஒருஸமப்படுத்த வல்ல கருவி ஒன்றுள்ளது. அதன் மீது நாம் நமது கருத்தைச் செலுத்துவமேல், எல்லா வேறுபாடுகளையும் வீழ்த்தி, நம் அனைவரையும் உடன் பிறந்தார் போன்று வாழச் செய்யும். அஃது யாது? அதுவே நமது தெய்வச் செந்தமிழாகும்.

பண்டு அரியஜெனயில் இருந்து தனியரசு புரிந்த நம் தமிழன்னை இன்று தன்னைப் புரப்பார் இன்மையாலும், இடைக் காலத்துத் தோன்றி வந்த அயல் மொழிகளின் கலப்பாலும் தன் வளர்ச்சி குன்றி, ஒளி மழுங்கி, மாசுற்றுக் கிடக்கின்றது. தாய்மொழி உணர்ச்சி என்பதே சிறிதுமில்லாத இக்காலத்துத் தமிழ் இளைஞர் பலர், பிறமொழி பயின்று மேன்மையுறலாம் என்ற தப்பான் எண்ணத்தைத் தலைசிறந்த எண்ணமாகக் கருதி பிடர்ப் படுவது மன்றித், தாய்மொழிப் பற்றுக்கொண்டு, அதனை முன்னேற்றத் திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற ஆர்வமுடைபாரையும் தமக்குப் பகைவர்களாக எண்ணியும் விடுகின்றனர். என்னே, இவர்களது அறிவுடையை! “சேமூற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம் தமிழ் மூத்துக்கம் சேழிக்கச் செய்வீர்” என்ற செந்தமிழுப் பாரதியாரின் அழுத்தங் திருத்தமான கட்டளையை இவர்கள் அறிந்திலர் போலும்!

உலகம் முன்னேக்கி மிக விரைவாக இயங்கிக்கொண்டு வரும் இக்காலத்தில்—தமிழர்ல்லாத பிறநாட்டவரெல்லாம், ஆண் பெண், இளைஞர் முதிஞர் அனைவரும் தத்தமுள் வீறுகொண்டு, விழிப்புற்று, தத்தம் நாட்டின் நலங் கருதி, மொழி வளர்ச்சியிலும், கலைவளர்ச்சியிலும், நாட்டு முன்னேற்றத்திலும் முனைந்து நிற்கும் இக்காலத்தில்—நான் தமிழ்மக்கள் மட்டும் எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாய்—எழுத்தறியாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்றால், இவ் இரங்கத் தக்க நிலையை என்னென்றியம்புவது! தமிழ் நாட்டில் நாற்றுக்குத் தொண்ணுறு பேர் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழழையே நன்கு படிக்கவில்லை என்பதும், சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் பொதுவாக இந்தியாவிலும் படித்தவர்கள் நாற்றுக்குப் பத்துப்பேர் என்பதும், மேனுகெளில் படியாதவர்கள் நாற்றுக்குப் பத்துப் பேர் தானும் கானுதல் முடியாதென்பதும் யாவரும் அறிந்தனவே. இந்த நிலைமையில் தமிழறி பெரியார்களும், தமிழ் வளர் கழகத்தினர்களும் இன்றியமையாது செய்யற்பாலதான் பணி யாதெனில், தமிழறியா மக்கட்குத் தமி முனைர்ச்சியை உண்டுபண் நூவடே தயாகும்.

“என்றுமுள தென்றமிழ்” என்ற கம்பர் வாய்மொழிக் கிணங்க, இப்போது உலகின்கண் உள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் நஞ் செந்தமிழ்மொழி முந்திய பெரும்மய்யடத் தென்பதற்கு,

அம்மொழிக்கண் என்றும் நின்று நிலவும் தோல்காப்பியும், திருக்குறள் போன்ற இவக்கண இலக்கிய நூல்களே போதிய சான்றும். பலப்பல நாட்டுப் பலப்பல கொள்கையினரும் விரும்பி மேற்கொள்ளும் ஒரு நூலை (திருக்குறலை)த் தந்துதவியது தமிழ் மொழியே. “நிறைமோழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து, மறை மோழி காட்டிவிடும்” என்ற பொய்யா மொழியின்படி, தமிழ்மக்களின் மாட்சியினை உலகறியும்படி செய்ததும் நந் தமிழ்மொழியேயென்றே! திரும்பத் திரும்ப ஒருவனைத் தன்னிடத்து இழுக்கும் பெற்றி வாய்ந்த மொழி எதுவோ, அது (தமிழ்) உலகம் போற்றும் உயர் மொழியாம் என்று மேனுட்டு மேதக்க ஆசிரியர் பலர் விளம்புகளின்றனர் .“நவில் தோறும் நூல் நயம் போவும் பயில் தோறும், பண்புடையர்கள் தோட்டுப்” என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறியதும் இக்கருத்துப் பற்றி யே. இப்பொழுது உலகம் பல வகையில் பிரிந்து பினங்கி இடருற்று வருவது கண்கூடு. இதற்குக்காரணங்கள் பல சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஒன்று: பினக்குகளைப்போதித்து உலகைக் கூறுபடுத் தும் பொருள் செறியப்பெற்ற நூல்கள் பரவுவதாகும். உலகைக் கூறுபடுத்தும் நூல்கள் தமிழ் மொழியில் காணப்படா. ஆகவே, தமிழ்மூரடைத்த மிகப் பழு மை வாய்ந்த மொழிகளாயுள்ள எகுபதியம், கிரேக்கம், ஆரியம் முதலான மொழிகளைல்லாம் இஞ்சான்றுள்ள எந்த மக்கட் ரூமுவினராலும் பேசப்படாமல் இறந்து போகவும், நந் தமிழ்மொழி மட்டும் சிறந்த பல இலக்கண இலக்கிய நூல்களையுடைத்தாய் எக்காலத்தும் தம்மைப் பயில்வார்க்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருக்கும் பெரும்பயன் வாய்ந்த விழுமிய மொழியாய்த், தன் இளமை குன்றுப் பொன் மொழியாய், உயிருடை மொழியாய் நின்று, பல்கோடி மக்களால் பேசவும் எழுதவும் பட்டு வருகிறதென்றால், அதன் உயர் தனிச் சிறப்பை எனபோன்றால் அளந்து கூறுதலும் இயலுங் கொல்!

தமிழ்மக்களாகிய நாம் மேன்மையுடையதோர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களன்று பிறரால் எண்ணப்படுவதற்கு இடந் தந்து நிற்பது தமிழ்மொழியே. ஒரு சமயத்தையும் சாராது பொது நூலாய் மூன்று உறுதிப் பொருள்களையும் (புருடார்த்தங்களையும்) எவ்வும் பகுத்துணர்ந்து நற்பேறுபெற, உலகில் எங்கும் எம்மொழி யினுங் காணக்கிடையாத மாணிக்கம்போன்ற சிறந்த ஒரு நூலை (திருக்குறலை) த் தனக்குறுளிமையாக உடையதும் நந் தமிழ்மொழியே மக்கட் டொருதியின் ஒரு பகுதியினராகிய தமிழர்களது கடவுட்கொள்கை, கல்வித்திறம், ஒழுக்கம், நாகரிகம், வீரம், நிலம்புரத்தல், விருந்தோம்பல் முதலான சிறந்த செயல்களைப்பிற நாட்டினருக்கு விளக்கிக்காட்டுவனவான், தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி திருமங்கிரம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, புறநாளூறு, அகநானாறு, குறுங்தொகை, நற்றலை, நெடுங்தொகை முதலான அரும்பெறல் மாணிக்கங்களைப் பெற்றெறுத்தவர்களும் தமிழன்னே.

ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி வகுத்த பிறமொழி நூல்கள் போல்லாமல், தமிழ்நூல்கள் யாவருக்கும் நீதி ஒன்றே எனக்காட்டின. செங் தமிழாம் தேன் மொழி யை அன்று யாவரும் போற்றினர்; இன்றும் யாவரும் (அறிஞர்) போற்றுகின்றனர்; என்றும் யாவரும் போற்றுவர். பேச்சு வழக்கில் இருந்த எத்தனையோ தனிமொழிகள் எல்லாம் இன்று பேச்சு வழக்கொழிந்து போயின. அன்று அம்மொழிகளைப் போற்றினார் பலர்; இன்று அம்மொழிகளைப் போற்றுகின்றார் சிலர்; நாளை அம்மொழிகளைப் போற்றுவார் இலர். தமிழ் மொழி அன்றும் உண்மையான மொழி; இன்றும் உண்மையான மொழி; என்றும் உண்மையான மொழியாகவே நின்று நிலவும் பெற்றி வாய்ந்தது. தமிழ்மொழி இரத்தின விளக்குப் போல்வது; அதன் ஒழி எங்கும் என்றும் ஒரே தன்மையாய் நின்று, தன்னைக் கற்பார்க்கு அறிவுச் சுடர் கொழுத்தும் மாண்புடையது. தமிழ்மொழியின் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு மாணிக்கம் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்பனபோன்ற தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் மனிதனின் உடம்போடு புனர்த்தப்பட்டு, அவனுடைய இயற்பெருங் ருணங்களை எடுத்துணர்த்துவது போன்ற பொருட் சுவை தனும்பிய சொற்களை வேறொழும்மொழியினுங் காண்டல் இயலாது. தமிழ்மொழி நூல்கள் எவரும் எளிதில் நோக்கக்கூடிய பகலவினை (சூரியனை) ப் போன்று திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தெள்ளிய நூல்களாம். குற்றங்கள், கூடாவொழுக்கங்கள் பெரிதும் விரவியுள்ள நூல்களன்றே மறைந்து கிடக்கும், அல்லது மறைத்து வைக்கப்படும். வடிகட்டிப் பார்ப்பினும் குற்றமோ, கூடாவொழுக்கமோ குதிரைக் கொம்பாக உள்ள தமிழ்நூல்களை எற்றுக்கு மறைத்து வைக்க வேண்டும்? அல்லது எதன் பொருட்டாக அவை மறைந்து கிடத்தல் வேண்டும்?

தமிழ் நூல்கள் இன்னவர் படிக்கலாம், இன்னவர் படிக்கலாகாதென்ற கட்டுப்பாட்டுக்குள் சிறைப் படுத்தப்பட்டுக் கிடப்பன அல்ல. அவை மக்களாய்ப் பிறந்த அனைவரும் எளிதிற் கற்றுணர்த்து உலகியலையும் வீட்டியலையும் நோக்கி, அவற்றிற்காவன முறையே செய்து, முன்றேற்றமும், உறுதிப் பயனும் உறச் செய்யும் பெற்றி வாய்ந்தன. தமிழ் நூல்கள் குலப்பெருமை கூறுவோர் கூற்றுக் களையும் அங்ஙனமே எடுத்தாண்டு, ஒழுக்கப் பெருமையினையே மிகுத்துக் காட்டிக் குலச்செருக்கைக்க விழுத்தும் பெற்றி வாய்ந்தன. இதுமட்டுமன்று. தமிழ் நூல்கள் அவற்றை ஆக்கிய அருளாசிரியரின் மாரின் அறிவு நுட்பத்தினாலும், அம்மொழியின் இயற்கைத் தனிப் பெருஞ் கிறப்பினாலும் பிறமொழி நூல்கள், ஒவ்வொன்றினிடத்தும் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மாசைத் துடைத்துப் பேரொளி வீசும்படி செய்ய வல்லன. இனித், தமிழ் மொழிக்கு மட்டும் ஒதாதுணர்த்தும் ஒரு தனிச் சிறப்பு முள்ளது. இதற்குச் சான்றூக் நிற்பவர்கள்:—

திருவள்ளுவர், திருஞானசம்பந்த அடிகள், அருணகிரி அடிகள், குமரதூபர அடிகள், ஆபத்திரன் முதலியோரும், அவர்களால் அருளப்பட்ட அறிவு நால்களுமேயாம். வடமொழி நூற்புலவரான வேதவியாசரும் ஒதாதுணர்ந்த ஒருவருள் வைத்துக் கூறப்பட்டாராயினும், அவருக்கு விட்டுனு பரமென்றும். அகம் பிரமமென்றும் பின்னர் மலைவு பிறந்து இடர்ப்பட்டாராகவின், இவர்களைப்போலும் அவர் ஒதாதுணர்ந்தவராகக் கருதப்பட மாட்டார் என்பதும் நினைவுக்கற்பாற்று.

இப்போதுள்ள பிறமொழிப் புலவர்களும் தாம் இயற்றும் உரைநடைகளுக்கும், பாடல்களுக்கும், உணவுப் பொருள்களுக்குச் சுவையுட்டுவது போலவும், நுகர் பொருள்களுக்கு மனம் ஊட்டுவது போலவும், பழைய தனித் தமிழ் நால்களிலுள்ள சொற்களையும் சொற்றிருட்டர்களையும் தத்தம் மொழிகளில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு சுவையும் மனமும் ஊட்டி மகிழ்ச்சின்றன ரென்றால், தமிழ்மொழியின் பெருமை எத்தகைத் தென்பது புலனாகும். தனித் தமிழ் நூலாகிய திருக்குறளிலே தான் எங்காட்டவர்க்கும், எம்மொழியினர்க்கும், எக்கொள்கையினர்க்கும் ஏற்றதாகிய பொருட் சிறப்பும், இலக்கிய இலக்கண வனப்பும், அறநெறியும் அமைந்து கிடக்கின்றன. வாதம் புரிவோர் தமக்குள் மலைவு வரும் இடங்களில், அம்மலைவு தீர்ப்பாளைருவன் முன் வந்து, இது “வள்ளுவன் மொழி” என்ற அளவில், எத்தகையினரும் தத்தம் மலைவு நீங்கப் பெறுவரென்றால், தமிழ் மொழியின் பெருமை தான் என்னே! என்னே!! நற்ற மிழச் செல்வியாம் தமிழன்னைக்கு உறைவிடமாகிய தொந்நாடாம் தென்னுட்டின் முன், ஏனைய பலமொழிகளையுடைய பொன்னுடைல் லாம் செல்வர் முன் வறியர் நிற்பது போலவும்; திங்களின் (சந்திரன்) முன் உடுக் கூட்டங்கள் (நட்சத்திரங்கள்) நிற்பது போலவும் நின்று தமிழ் மக்கள் மீது அழுக்காறு கொள்ளும்படி அத்துணைப் பெருமை தமிழ் மொழிக்கே உரியது.

இனித், திருக்குறளைப் பற்றி நன் மதிப்புக்கூற வந்த மேனுட்டுப் பேரறிஞரான ரெவன்டு: டாக்டர் ஜே. லாசரஸ் (Rev Dr. J. Lazarus) அவர்கள், தமிழ் மொழியைப் பற்றியும், தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும் எவ் வளவு அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார். “It is refreshing to think that a nation which has produced so great a man and so unique a work cannot be a hopeless despicable race. The morality he preached could not have grown except on an essentially moral soil.” அதாவது, இத்தகைய ஒரு பேரியாரையும், ஒப்பிய நூலையும் பயந்த ஒரு நாடு இகழுந்தோதுக்கக்கூடிய இழிதன்மை வாய்ந்த ஒரு நாடக இருத்தல் முடியாதென்பதை நினைக்க, அந் நினைவு ஆற்றலை அளிக்கின்றது. பேரியார் எடுத்தோதும் நீதிகள் நல்லோழுக்

கமே விஜீ நிலமாய் அமையக்கூடிய ஒரு நாட்டிலன்றி விஜோயா” என்று கூறியிருத்தலே நோக்குமிடத்துத், தமிழ் மக்கள் தங்கள் தாய் மொழிக்காகச் செய்த நற் பணியும் உண்டு கொல்! என்றே எண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. இன்னும், நான் தமிழ் மொழி பின் பெருமையை ரெவரண்டு பர்சிவல் (Rev:Percival) என்ற மற்றொரு மேனுட்டுப் பேரறிஞர் கூறியிருப்பதும் நோக்கி மகிழ்தற் பாலது - “Nothing certainly in the whole compass of human language can equal the force and terseness of the sententious distichs in which the author conveys the lesson of wisdom he utters.” அதாவது, இங்ஙாலாசிரியர் (தீருவள்ளூர்) தாம் கூற வந்த நீதியிறைகளை அழுத்தங் திருத்த மாகச் செய்யுள் நடையில் கூறவதை யோப்ப உள்ள மற்றொரு நாலை மக்களாய்ப் பிறந்தோர் பேசும் வேறு எந்த மொழியிலும் காணல் முடியாது.” என்கிறோர். இப் பெரியாருக்குத் தமிழ் மொழி யினிடத்தும், தமிழ் நால்களிடத்தும் உள்ள ஆர்வத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு தானும் நம் தமிழ் மக்கள் பலரிடத்துக் காணப்படவில் ஈடுபே! இன்னும் நம் செந்தமிழின் பெருமையையும், உயர்வையையும், ஒப்பற்ற பண்பையும், மாசற்ற தன்மையையும் பற்றி மதி நலம் மிக்க உலகப் பெரியாரெல்லாம் புகழ்ந்து போற்றும் பொன்னுரைகள் அனைத்தையும் ஈண்டு இச் சொற்ப காலத்துள் எடுத்துக்காட்டிப் பேசுவது இயலாத்தாரும். தமிழ்! தமிழ்! தமிழ்! என்று ஒத, ஒத, ஒத, அதன் ஒசையும் பொருஞும் அனிக்கும் ஆறுதலை—ஊட்டும் இனபத்தை எம்மொழியால் கூறுவது! எவ்வெழுத்தால் எழுதுவது! சொல்லாற் சொல்லவொண்ணுத—எழுத்தால் எழுதவொண்ணுத ஒரு பெரும் பொலிவு தோன்றுகிறது. தமிழ் மொழியின் ஆழம் ஆழந்துகொண்டே போகிறது. நீளம் நீண்டுகொண்டே போகிறது. அகலம் அகன்று கொண்டே போகிறது. சுருங்கச் சொல்லின், தமிழ் மொழியானது உருக்கிய பொன்னில் செதுக்கிய மணிகளை ஒடுக்கி அடுக்கிய அனிகலனை பொத்து, ஆழந்து அகன்ற அரிய கருத்துகளை பொருத்தமான சொற்களில் சுருக்கமாக கூறி விளக்கும் ஒப்பற்ற நால்களையாத்தற்கும், விரிவுரைகள் கிகழ்த்துவதற்கும் பல வகையாலும் இடந் தரும் ஒரு ஒப்புயர்வற்ற தனி மொழி என்று கூறுதலே சாலும்.

எனவே, தமிழ்மக்களாய்ப் பிறந்தோர் அனைவரும் தம் தாய் மொழியைக் கட்டாயமாகக் கற்கவேண்டும். பிறமொழியினர் எவரும் தம் தாய்மொழியைத் தள்ளி வேறு மொழி கற்க விரும்புவதில்லை. தமிழரல்லாத ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மொழியில் தேர்ச்சி பெற்ற பின்னும், நம் தமிழ்மொழியைக் கற்கவோ, அல்லது அம்மொழி பயந்த நால்களிற் காணப்படும் விழுமிய பொருள்களை அறியவோ பெரிதும் அவாசிவிற்கின்றனர். அத்தகைய சிறப்புத் தமிழ்மொழி ஒன்றுக்கே உரியது. தமிழ்மொழி ஒன்றுதான் உலகம் போற்றும்

நூல்களைத் தனக்குரிமையாய்க் கொண்டுள்ளது. தமிழ்மொழியை ஒரு காந்தக் கல்லாகவும், பிறமொழிகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு இரும்புத் துண்டுகளாகவும் வைத்து ஒப்பிட்டுக் கூறினால், அது மிகையாகாது. யான் இங்னும் கூறுவதினின்றும் பிறமொழிகட்குரிய பெருமையைக் குறைத்து விட்டதாகவோ, அல்லது இகழ்ந்து தள்ளி விட்டதாகவோ கருதிவிடலாகாது. தமிழ்மொழியின் தனிப் பெருஞ்சிறப்பும், அதனை யாவரும் விரும்பிக் கற்றுக்கொள்ளும் தகுதியுமே பிறமொழிகட்குப் பெரிதும் இல்லை என்பது எமது கருத்து.

இனித், தமிழ்மொழி வளர்ச்சி ஒன்றையே சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இன்று இங்கு நிறுவப்பெறும் தமிழ் வளர் நிலையமானது, அதன் அமைப்பினர்களால் சிறந்த முறையில் நடத்தப்படும் என்னுங்கு துணிப்புடையேன். பண்டு அறிவுத் துறையில் முதற்படியில் வைத்து எண்ணப்பட்ட தமிழ் மக்கள், இன்று அதன் கடைசிப் படியில் வைத்து எண்ணக்கூடிய நிலையை அடைந்துள்ளார்கள். இதற்குக் காரணம், இத்தகைய அறிவு நிலையங்கள் இல்லாததே. பண்டு நமது மன்னர்கள் தமிழ்வளர் கழகங்கள் பலவற்றை நிறுவியும், அவை தம் மில் எல்லாம் அறிவு நூல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்தும், தக்க அறிவிற் சிறந்த புலவர் பெருமக்களை அத்தகைய கழகங்களின் தலைவர்களாக அமர்த்தியும், தமிழையூயும் தமிழ் மக்களையும் பாதுகாத்து வந்த உண்மையையும் நாம் பண்டைய வரலாறுகளிலிருந்து அறிகின்றேயும். தாய்மொழிப் பற்றே தாய்நாட்டுப் பற்றென்பதை நன்றான ஸ்நது, அதனை போற்றி வளர்த்த தமிழ் மன்னர் இங்கு இப்போது இல்லையே! என் செய்வது? என்ற கவலைக்கே இடம் இல்லாமல், தமிழ் நாட்டில் ஒரே ஒரு தமிழ் மன்னரை நாம் இன்னுங்கொணக்கூடிய பேறு பேற்ற இத் தலைக்கரில், இத்தகைய ஒரு நிலையம் நிறுவப் பெறுமானால், அதன் வளர்ச்சிக்கு யாதாயினும் தளர்வு ஏற்படுமோ என்ற ஐயமே நமக்கு உண்டாகக் காரணமில்லை. எனவே, அந்நிலையமானது நமது மேன்மை தங்கிய அர்சர் பெருமானின் ஆதரவு-னும், பொது மக்களின் இன்றியமையாப் பெரு முயற்சிகளுடனும் நன்றா வளர்ச்சியுற்றுப், பல துறைகளிலும் மக்களைப் பண் படுத்துதலாம் செயற் கரும் பெருந்தொண்டாச் செய்து வரும் என்னுங்கு துணிப்புடையேன்.

ஆகவே, இத்தகைய பொது நிலையங்களில் நாம் கையாள வேண்டியன் சில கூறி, எனது முன்னுரையை ஒருவாறு முடிக்க நினைக்கிறேன்.

மக்களின் அறிவு விளக்கத்திற்கும் அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் இன்றியமையாப் பெருந்துணைக் கருவிகளாய் உள்ளன கல்வி கேள்வி என. இரண்டேயாம். இவற்றுள் எது சிறந்தது என்று ஆராயப்படுகின், இரண்டு கல்வியையும் முறையாகக் கற்றால் இரண்டாலும் சிறந்த பயனே விளையும் என்பது தின்னனம் என்றாலும்.

கல்வி கற்பதெனின் இக்காலத்தில் எல்லார்க்கும் இயலாது. “கல்வி கரையில கற்பவர் நாட் சில” என்ற ஆன்றேர் மொழியின் படி கல்வி யென்னுங் கடலை நீங்கி அதன் கரையை எளிதில் காண முடியாதபடி மக்களின் வாழ் நாள் மிகவும் சுருங்கி யிருப்பதால்,

“உணற்கினிய இன்னீர் பிறிதுளி இல்லென் னும்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோல் ஆகார்—கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியா தினி தோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று”

என்று பழமொழி நானுற்றில் கூறியபடி, ஒவ்வொரு நாலாகக் கற்பதை விடப் பொது நிலையங்களுக்குச் சென்று, அங்கு பல நால்களையும் கற்றுணர்ந்த அறிவுடையோர் கூறும் நன்மொழிகளைக் கேட்டறி தலே சிறந்த முறையாகும். கல்வியை முறையாகக் கற்பதற்குப் போதிப் பொருள் வசதியும், நீண்ட ஆயுளும், உடல் வன்மையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். இனி, அறிவுடையோர் இத்தகைய பொது நிலையங்களுக்கு வந்து நிகழ்த்தும் அறிவுரைகளைச் சொலியினுற் கேட்டறிதலாகிய ‘கேள்வி’ என்னுங் கல்விக்குச் சிறிது காலமும், சிறிது முயற்சியும், சிறிது பொருளும் போதும். பள்ளிக் கூடங்களிற் கல்வி பயலும் மாணவர்களும் இத்தகைய கழகங்களில் வந்து அறிவுடையோர் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்டால், அவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துகிண செய்வனவாகும். எனவே, ஆண் பெண், முதிஞர் இளைஞர், கற்றவர் கல்லாதவர், வற்யார் செல்வர் ஆகிய எல்லாருக்கும் ஒத்த பயன் தருவதாயுள்ள அறிவு வளர்ச்சிக்கான பொது நிலையங்கள் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் நிறுவுதல் முதன்மையினும் முதன்மையாம். இத்தகைய நிலையங்களில் அறிவாராய்ச்சி மிக்க பெரியார்களை வரவழைத்துத் திங்கள் தோறும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தச் செய்தல் வேண்டும். அதோடு,

“ஒண் ஊதற் செவ்வாயுமையவள் பங்க னுலகளிக்குங்
கண் ஊதற் பெம்மான் கழவினை போற்றிக் களிப்புறவே
எண் ஊவோர்க் கிண்பம தீங்கிடு கல்வியு மின்னாருள்சேர்
தண்ணைறிவும் பெற நால் நிலையம் பல நோக்குவிரே”

என்ற கலீத்துறைப்படி, மக்களுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப் படுவனவான ஒழுக்கமுறைகளையும், இயற்கைப் பொருள் இயல்புகளையும், நாகரிக மேம்பாடுகளையும், உழவு வாணிகம் கைத்தொழில் செய்யும் முறைகளையும், கடவுட் கொள்கையினின்றும் பிறழா நெறி முறைகளையும் கற்பிப்பனவான அறிவுநால்கள் பலகோண்ட ஒருநால் நிலைமும் இன்றியமையாது அமைக்கப்பட வேண்டும். அன்றியும், தமிழ் மக்களின் நலங்கருதி வெளிவரும் செய்தித் தாள்களை வரவழைத்து, அவற்றினைப் படிக்கச் செய்வதாலும் தமிழ்மக்களை முன்னேற்றம்

டையச்செய்தலும் வேண்டும். எல்லாவகையிலும் தமிழ்மொழியின்வளர்ச்சியும், அதனால் தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றமும் ஒங்கிவளர்தற்கு ஆவன சூழ்ந்து துணிதலே இப் பெரு நிலையத்தின் நோக்கமாய் இருத்தல் வேண்டும். இங்கே நாம் எடுத்துக்கூறிய நோக்கங்கள் இனிது நிறைவேற்றற்கு உண்மைத் தமிழர் பலரின் ஓயா உழைப்பும், பெரும் பொருட் செலவும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். இக் காலத்தில் பொருளின்றேல் எச் செயலும் இனிது நிறைவேற்றுது. ஆகவே, பொருட் செல்வமுள்ள தக்கார் இத்தகைய பொதுப்பணியில் ஈடுபடுவார்களானால், இவ்வெண்ணங்கள் அனைத்தும் முட்டின்றி நிறைவேறும்.

மெய்யன்பார்களே !

அளவிட்டுக்கூற இயலாதி தமிழ்க்கடலின் தீஞ்சலை பொருந்திய தெவிட்டாத அமிழ்தத்தையும், அத்தலையை ஒப்புயர்வற்ற தமிழ்மொழி யின் பெருமலையும், அதனை நாம் எவ்வாறு போற்றி வளர்த்தல் வேண்டும் என்பதையும், அங்கஙம் வளர்ப்பதற்கு நாம் கையாள வேண்டிய மூறைகளையும் ஒருவாறு என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய அளவுக்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். இனி, இது குறித்துச் செய்ய வேண்டிய நற்பெருஞ்செயல்களை ஆராய்க்க முடிவு செய்தற்குப்பெரியோர்களாகிய நீங்களும். இங்கு குழுமியிருக்கிறீர்கள். எனவே நான் இங்கு எடுத்துப் பேசிய நோக்கங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்வதோடு, அவற்றைச் செயல்முறையில் கோண்டுவர வேண்டுமென்று தங்கள் அனைவரையும் கேட்டுக்கொண்டு, இதுகாறும் அமைதியோடு கேட்டிருந்த உங்கட்கு என் நன்றியறிதலை உரித்தாக்கி, யான் இங்ஙனம் ஒரு சொற்பொழிவினைத் தங்கள் முன்னிலையில் நிறுத்தி அனைவரையும் மகிழ்வித்தற்கு வசதி கிடைத்தமைக்காக இறைவனைப் பெரிதும் வழுத்தி, இம்மட்டில் என் முன் துவரையை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

கமலா ப்ரேஸ், புதுக்கோட்டை.